

Edinburgh slot ligger på en, for længst udslykt vulkan, og har en særdeles fremtrædende plads i bybilledet.

Edinburgh er faktisk meget charmerende. The Castle er naturligvis obligatorisk, men hovedstaden byder også på andre højdepunkter. Og behøver man ikke at bo i centrum er der mulighed for billig overnatning

AF HENRIK KØHLER
redaktion@mja.dk

Vi ankommer til centrum med den relativt nye letbane fra lufthavnen. I den nedadgående sol troner The Castle i Edinburgh på en for længst udslykt vulkan. Det er nærmest et helt kompleks af bygninger og ret stilfuldt, men man kan heller ikke se turisterne på denne afstand.

Vores nyvekslede skotske pengesedler går ikke i bussen, - kun lige penge! Butikkerne i nærheden har netop drejet nøglen, så vi springer på en klassisk sort taxa med ualmindelig god plads til ben og kufferter. Jeg er af sted med min gamle ven Stig, som jeg har kendt,

siden vi var først i 20'erne. Chaufføren er også en moden herre og meget snakkesalig. Han taler i en mikrofon så lyden rammer os i nakken, lettere forvrænget. Det er en stilfuld og god start på vores ophold i Edinburgh. Det bliver ikke ringere, da vi bliver sat af på Pilrig Street nr. 3 i Leith. Vores airbnb-vært Mr. Carson står og vinker i døren til det over 200 år gamle rækkehus. To ud af tre børn er flyttet hjemmefra, men der er stadig lidt lego og hjemmelavede børnegaver på hylderne på vores store værelse med godt tre meter til loftet. Tunge mørklakerede skabe og kommoder giver et ret klassisk udtryk sammen med et par sort/hvide indrammede fotos af ukendte alvorlige mænd, - den ene i kilt og fuld mundering.

Ikke alene har vi den gode trygge følelse af at være gæster i et privat hjem, men vi bor også til halv pris i forhold til et hotelværelse i den turistede centrale del af Edinburgh.

Særegen karakter

Bydelen Leith har en helt særegen karakter som Edinburghs havneby, men hvem den under stor modstand blev forenet i 1920. Også i dag er de lokale Leith-borgere nervøse for at bydelens karakter forandres i takt med at

Edinburgh ekspanderer. At den frygt ikke er ubegrundet, oplever vi ved selvsyn, når vi går cirka én km i retning mod storbyen. Her mødes man af et kaos af overdimensionerede kraner på byggepladser og af trafikale omlægninger. Edinburgh æder sig støt og sikkert ind i det lavtbebyggede og charmerende Leith.

Trafikken i venstre side

Hver især har vi lagt en strategi for hvordan vi skal tackle den venstreorienterede kørsel. Det fungerer bare ikke i virkeligheden. Når vi passerer gaden forsøger vi at gøre det omvendte af hvad vi plejer, men det ender næsten altid med, at der pludselig kommer en bil fra en uventet kant, og man styrter hovedløst med kurs mod det modsatte fortov.

Kun et par hundrede meter fra Pilrig Street løber vi ind i »The mouse trap«. Det ligner et klassisk værtshus med levende musik. To unge fyre og en kvinde trakterer en guitar, en violin og en mandolin. De bytter også instrument af og til og giver sig hen i musikken 110 procent fra deres plads ved et bord midt i lokalet sammen med 7 – 8 bekendte, der ser ud til at holde en fest.

Jeg falder i snak med Adam på fortovet

foran musefælden, da der skal ryges. Han ligner en rigtig rødåret skotte, men er fra Gdansk i Polen og har boet her i tre år. Til daglig leverer han pakker ud, og han ligner en lykkelig mand. Da vi kommer ind igen byder han en lidt modstræbende ung pige op til dans. Han fortæller os, at det er det helt rigtige sted, vi har fundet.

For to år siden var Stig og jeg i Warszawa. Lokaltiteten er ikke så afgørende. Det handler om at få snakket, hørt musik, fortalt vittigheder og drukket øl i et omfang, som det ikke lader sig gøre til daglig.

En spydig bemærkning

Der kan også falde en spydig bemærkning som »om jeg har fået styr på snorkeriet?« (Og det skal lyde fra en intervalsnorker som ham, der oven i købet ligner en klovn, når han går til køjs iført nathue og viklet ind i en medbragt sovepose, selv om han befinder sig 5-6 meter fra vinduet, der kun er på klem. Morgenmaden indtager vi på en hyggelig café der er ejet af portugisere. Kaffen er god og det er bagværket sikkert også, især hvis man er portugiser. Vi har prøvet et andet sted, men engelsk mad er altså ikke noget at skrive hjem om. På en af

Airbnb-værelse hos Mr. Carson i Pilrig street i Leith bydelen. Til cirka den halve pris af et lille anonymt hotelværelse i centrum af Edinburgh.

Frisør af portugisisk herkomst i bydelen Leith. Sådan en facade kan få enhver i godt humør.

Edinburgh og hvordan man overlever venstreorienteret trafik

vores mange traveture (Rekorden er 16 km på en dag) møder vi en lang kø af japansk-udsende mennesker uden for en meget lille blåmalet koreansk restaurant. Kims Mini Meals er en michelin-restaurant med michelin-beviset tydeligt placeret midt i vinduet. Man reklamerer med hovedretten til 10 pund (90,- kr.) Køen er for lang, men vi er enige om ikke at gå glip af den oplevelse.

Den følgende dag møder vi op 10 minutter før de åbner kl. 17:30 og bliver de første i køen. Kim (tror vi) kommer ud på fortovet med menukort, så vi ikke skal spilde tiden med det lige om lidt. Snart vokser køen bag os, og på slaget inviteres vi indenfor. Om vi har været i Korea, nå ikke, - jamen det skulle vi da prøve! Forretter og hovedretter bestilles og vi bliver guidet helt fantastisk. Kim er effektiv, men man føler sig ikke presset til hurtige beslutninger. Man kan vælge fire styrker. Jeg forklarer, at jeg er galvaniseret inden i og skal have den stærkeste. Han »trumfer« mig og siger at jeg skal vælge den næststærkeste og han får ret. Højest 10 minutter og forretten kommer ind, ledsaget af mange bittesmå porcelænsskåle med forskellige ting i. Lokalet er ikke større end en almindelig dagligstue og rummer 7 – 8

meget små borde med plads til to ved de fleste. Der holdes øje med os og betjeningen er rar og afslappet - ikke formel eller overflade-høflig. Vi kommer i tvivl om vi har fået hovedretten, da der går 5 – 7 minutter. Så kommer selve hovedretten. Godt vi er sultne. Udenfor i regnen vokser køen konstant. Vi har på anbefaling fået et glas pærejuice og et glas kold ingefærthe, som begge ledsager maden perfekt. Er man til vin, kan man betale tre pund i proppenge for at medbringe sin egen. Det er egentlig meget fint ikke at forstyrre smagsoplevelsen med et stort glas koldt fadøl (er vi nødt til at tænke). Efter 50 minutter er vi klar til regningen. Den lyder på 20 pund, hvilket er knapt 180,- kr, pr. mand incl. drikkevarer. Fantastisk og komplet koreansk spiseoplevelse. Et sted der er drevet af folk med en faglig stolthed over det de beskæftiger sig med. Timing. Service. Atmosfære. Smag. Wow!

Den kongelige yacht

Dagen efter er vi er af sted til Leiths havneområde for at se den kongelige yacht Britannia. Området, hvor skibet ligger, er meget byfornyet, og der er ikke meget at se på. Britannia er anbragt bag en stor bygning, så båden er

vanskelig at se, medmindre man vil betale for at komme ind. Vi går i stedet ind i souvenirshoppene, hvor man kan købe alt og lidt til, der kan forbindes til den engelske kongehus. Det er det glade vanvid af merchandise. Overvejer et øjeblik en pakke McCondoms, - kondomer med whiskysmag.

Britannia blev bygget i Skotland og navngivet af dronningen i 1953. Det blev taget ud af drift i 1997. På kajen ved skibet er parkeret en mørkebrun Rolls Royce. Ret stilfuldt. Ved at følge nogle skilte ender vi op på et marked bestående af 15 - 20 intermiste boder med lokale fødevarer og brugskunst. Det er overvejende økologisk og alt er fremstillet af dem der står her: Oste, honning, grøntsager, lækker brød, uldvarer, slow food mv. Søde mennesker og en meget hyggelig atmosfære. En lille oase midt i storbyen. Vores vært har understreget vigtigheden af at bestille billetter til slottet i god tid. Møder man blot op, kommer man til at stå i uendelige lange køer. Vi har købt entré til den sidste dag, søndag, men lørdag har vi dristet os derop en time før lukketid, for at se om vi kan komme ind.

På vejen går vi forbi en manden sortmalet restaurant med »The Conan Doyle« i guld-

Souvenirs og merchandise for enhver smag - også den dårlige. Kilt i enhver afskygning. Kalendere med kække scotsmen med sixpack og i kilt, samt kondomer med whiskysmag.

Antipastien er på bordet i Kims Mini Meals med Michelin stjerne, hvor alt går op i en højere enhed. Pindene har min ven Stig selv valgt, for at virke mere politisk korrekt.

bogstaver. Tænk på »Baskervilles hund« og »Sherlock Holmes« fra engelsktimerne i folkeskolen. Der er whisky- og kilt-butikker. Som vi nærmer os slottet tiltager turiststrømmen. Der er gået Harry Potter i den. Vi passerer et decideret Potter-museum og diverse udstyr sælges overalt. En sækkepipe gademusikant spiller. Kors hvor det instrument dog larmer! Udenfor slottet bliver vi sendt lidt hid og did, men kommer ikke ind på morgendagens billet. Det slår os nu ikke ud.

Delvist på stop

For 40 år siden rejste vi delvis på stop til Nordkap, men valgte at slå teltblokkerne i jorden i Alta 50 km. fra målet, efter at have rejst 2000 km, fordi vi ikke orkede at rejse længere og fordi landevejen var overbefolket af tyske campingbiler.

Edinburgh er faktisk meget charmerende, men også temmelig overrendt af turister, - selv i maj måned. Det må være slemt i juli! Det har været rigtig fint (og billigt) at bo i Leith. Skal man nævne tre højdepunkter, er det folkemusik-torsdag i »The mouse trap«, »Kims Mini Meals« og airbnb-værelset i Leith frem for Edinburgh downtown.